

[Alfred Jensen.]

for sognerådsformændene, og som gik ud på en pensionering efter en vis tjenestetid. Jeg gjorde dengang opmærksom på — som vi ved tidligere lejligheder har gjort opmærksom på det angående rigsdagsmænd —, at vi ikke ville gå med til at betragte sådanne borgerlige ombud og tillidshverv som tjenestemandstillinger og derfor ikke mente, at de skulle være forbundet med nogen som helst pensionering. Det standpunkt, vi havde i fjor, har vi stadig, og derfor vil vi ikke kunne tiltræde bestemmelsen i den udformning, den har fået i lovforslaget angående købstadkommunernes styrelse.

Hvad vederlag for kommunalbestyrelsesmedlemmer angår, har jeg i fjor ikke alene rejst spørgsmålet, men også stillet forslag om, at der for landkommunernes vedkommende gennemførtes lovhjemmel herfor. Jeg redegjorde i fjor for vore motiver, og jeg ser, at ministeren, som forøvrigt også i forrige samling var enig med os, har gjort nøjagtig de samme betragtninger gældende. Det er med nogen forbavelse, jeg hører repræsentanter for venstre og konservative her i salen stå og argumentere mod de eksempler, som har været fremdraget. Der er jo enighed om, at det kommunale arbejde er svulmet op i en sådan grad, at det dårligt kan klares i aftentimerne. Der er enighed om, at der lægges mere og mere beslag på den ordinære arbejdstid, hvis man kan sige således. Når det er tilfældet, tjener det ikke noget fornuftigt formål at stille det op, som om det kun er undtagelser, at et sogneråds- eller kommunalbestyrelsesmedlem mister arbejdsindtægt som følge af deltagelse i det kommunale arbejde. Det er ikke enkelttilfælde, det er ikke snese af tilfælde, nej, det er tusindvis af tilfælde, og adskillige velegnede personer lader sig ikke opstille til og vælges ikke ind i de kommunale råd, netop fordi det betyder store indtægtstab.

Der tales så smukt om, at man kan foretage en fordeling af arbejdet. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Victor Larsen, der sagde noget om, at ligningsarbejdet foregår på den tid af året, hvor der ikke er så meget andet arbejde, og derfor skulle det heller ikke betyde en særlig belastning af kommunalbestyrelsesmedlemmerne, men er foreliggende ikke eet, men adskillige tilfælde, der viser, at kommunalbestyrelsesmedlemmer netop på grund af selve ligningsarbejdet har måttet give afkald på en indtægt af over 2000 kr.

Det er muligt, at man selv med disse ulemper kan skaffe medlemmer nok ved opstilling indenfor de forskellige partier.

Jeg skal ikke bestride det. Det er i hvert fald en kendsgerning, at samtlige pladser til dato er blevet besat. Men det er i og for sig ikke det afgørende. Det afgørende er, om egnede personer kommer ind i rådene, om man ikke netop ved denne mangel i loven hindrer velegnet arbejdskraft i at komme til at deltage i det kommunale arbejde. Det tror jeg ikke man kan komme udenom, og derfor er det rimeligt, at man gennemfører en ordning, hvorved der gives vederlag for det indtægtstab, deltagere i det kommunale arbejde bliver udsat for.

Jeg ser meget vel de betænkeligheder, man kan have med hensyn til, om man nu ikke forfusker det princip, at deltagelse i kommunal virksomhed er en tillidssag. Jeg forstår udmærket, at man kan få den følelse, at man nu er på vej til at gøre kommunalbestyrelseshvervet til en lønnet funktion. Vi fra vor side har ikke rejst spørgsmålet for at få disse hverv gjort til lønnede stillinger, men udelukkende for at gøre det muligt for almindelige mennesker at lade sig vælge ind i de kommunale råd og deltage i arbejdet. Det spørgsmål, vi har rejst, er udelukkende spørgsmålet om dækning for indtægtstab.

Jeg har ikke noget ønske om, at der udbetales diæter i al almindelighed for møder, som måtte blive afholdt af de kommunale råd. Jeg tror, det er en ret farlig sport at indlade sig på. Selvom der måske ikke i første omgang er tale om det, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen omtalte som bengnaveri, frygter jeg dog for, at det kan udvikle sig i den retning, og derfor er det vor opfattelse, at man bør begrænse vederlaget til at gælde det indtægtstab, man har som følge af møder i den almindelige arbejdstid. Jeg vil tro, at det er en rimelig ordning, og at den vil virke efter sin hensigt: at gøre det muligt for almindelige mennesker at deltage i det kommunale arbejde, hvor det har antaget en sådan karakter, at det må udføres i den ordinære arbejdstid. Spørgsmålet om diæter mener jeg man roligt kan lade ligge. Det er ikke et spørgsmål, som bør løses i denne forbindelse. Det bør efter vor opfattelse overhovedet ikke rejses her, hvor der er tale om tillidshverv.

Jeg vil gerne sige et par ord om de beløb, der foreslås. Jeg har regnet med, at det vederlag, der skulle ydes, i nogen grad var dækning for indtægtstab. Jeg er fuldstændig klar over, at det ikke kan være således, at enhver person kan komme og sige: mit indtægtstab har været 200 kr., må jeg så få mit krav honoreret. Nej, man må finde